

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΔΕΛΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

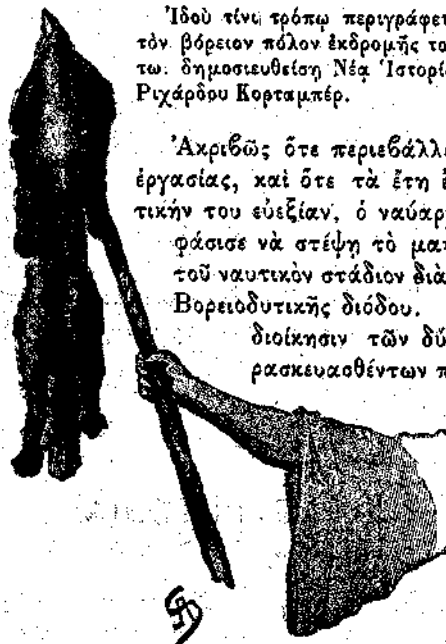
ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Έν Έλλάδι, έτησία Αρ. 6
» » έξάμηνος » 4
Έξωτερικού έτησία Φρ. 10
» » έξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η σύγχρονος περί Φραγκλίνου ιστορία, (μετ' εικόνων), υπό Φ. Π. — Η έναίρετος ναυσιπλοία, υπό Φρίκ. — Σηλαι ύγραι και σηλαι ξηραι, υπό Φ. Ι. — Τι είναι ή έγαστριμυθία, υπό Δ.Ι.Κ. — Ο Μεσημβρινός Αστήρ ή ή Γή τών Άδαμάντων, (μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ). Μετάρρασις υπό Δ.Ι.Κ. (μετά εικόνων). — Άνθών. — Σκέψεις. — Μωσαϊκόν, υπό Δίκ. — Αίνιγματα. — Άνταποκρίσεις.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΕΡΙ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ίδου τίνι τρόπῳ περιγράφεται ή καταστροφή τής ανά τόν βόρειον πόλον έκδρομής του Φραγκλίνου έν τή έσχάτω δημοσιευθείσῃ Νέα Ιστορία τών ταξιδιῶν υπό του Ριχαρδου Κορταμπέρ.

Άκριβῶς ὅτε περιεβάλλετο ἀπό πολυασχόλουσ εργασίας, και ὅτε τὰ έτη επεβάρουν τήν σωματικήν του ευεξίαν, ὁ ναύαρχος Φραγκλίνος ἀπεφάσισε νά στύψη τὸ μακρὸν και λαμπρὸν αὐτοῦ ναυτικὸν στάδιον διὰ τής ἀνακάλυψως τής Βορειοδυτικῆς διόδου. Ἀποῦ δὲ ἀνέλαβε τήν διοίκησιν τών δύο πρὸς τούτο προπαρασκευασθέντων πλοίων, τὸ Έρεβος και ὁ Τρόμος, ἄτινα ἤδη εἶχον ἀντιμετωπίσει και ἀψηφῆσει τοὺς πάγους ὑπὸ τήν διεύθυνσιν του Τζάμ Ρῶς, ἀπῆρε τῆς Εὐρώπης τῆ 26 Μαΐου 1845 μετὰ σημαντικῶν και ἀρκετῶν

προμηθειῶν, ἀνδρῶν και τών ἀπαιτουμένων ἐπιστημονικῶν εργασιῶν,

Ἐπί τινος μῆνας μετὰ τήν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἐλαμβάνοντο ἐν Εὐρώπῃ λαμπραὶ εἰδήσεις διὰ μέσου τών φαλινοθηρῶν, και οὐδεὶς ἠδύνατο νά συλλάβῃ τήν ἐλαχίστην ὑπόψιν περί τῆς μελλούσης καταστροφῆς του. Ἐν τούτοις κατ' ἀπαισίαν σύμπτωσιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, οὐδεὶς πλέον ἐμαθέ τι ὀριστικὸν περί αὐτοῦ τών συντρόφων του και τών πλοίων, ἀλλὰ νεκρική σιωπὴ διεδέχθη ἐντελῶς και ἀπολύτως τήν φήμην τών μαρτύρων τούτων τῆς ἐπιστήμης!

Οὔτε ἡ θάλασσα, οὔτε ἡ ξηρὰ, οὔτε οἱ πάγοι τοῦ Βορρᾶ μᾶς εἶπόν τι μέχρι τοῦδε!

Οἱ μῆνες και τὰ έτη παρήρχοντο χωρὶς νά δύναται τις νά μάθῃ τι, ἅπασα δ' ἡ Εὐρώπῃ συμμετέσχε τῆς ἀπείρου θλίψεως και κατηφείας τών Ἄγγλων. Τότε μόνον συνέβη ἔκτακτόν τι γεγονός ὅπερ συνεκίνησε και εἰς μέγιστον βαθμὸν ἐτίμησέ τήν ἀνθρωπότητά. Χιλιάδες ναυτικοὶ ἐστρεψαν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς παγετώδεις ἐκεῖνας χώρας, αἵτινες ἴσως θά ἐκράτουν ἐτι αἰχμαλώτους και ζῶντας τοὺς δυστυχεῖς αὐτῶν συντρόφους, χωρὶς νά δύνανται νά κάμωσι βῆμα, και ζητοῦντας βοήθειαν, και ἐν τῷ ἄμα ἐπέταξαν πρὸς αὐτοὺς.

Ὅποσον ἡ ἐπιστήμη καθίσταται ὡραιότατη και ἐπαγωγολατῆ, ὅποταν ἀγεται ὑπὸ τῆς καρδίας!

Ἐκεῖνη δὲ, ἣν ὁ κόσμος ἤρξατο ἀποθαυμάζων και νά καλῇ χήραν Φραγκλίνου, δὲν ἔμεινε μὲ ἐσταυρωμένης τὰς χεῖρας οὐδὲ κατεγίνετο περί τῆς ἑαυτῆς ἀποκαταστάσεως, ἀλλ'

ἔθετο τὸ πᾶν εἰς κίνησιν πρὸς ἀνακάλυψιν τών ἰχνῶν τῆς έκδρομῆς τοῦ συζύγου τῆς, και ἐβυσίασε τὰ πάντα, περιουσίαν, ἀνάπαυσιν και ὑγίαιαν. Ἐνεθάρρυνε τοὺς πρὸς τὸν Βόρειον πόλον ἀπερχομένους ναυτικούς, συνώδευεν αὐτοὺς μέχρι τών ἐσχατιῶν τοῦ ἀγγλικοῦ ἐδάφους, και ἀπέστειλεν ἑτέρα πλοία δι' ἐξόδων τῆς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Φραγκλίνου, αὐτῆ αὐτῆ!

Ἐπὶ εἰκοσι περίπου ἔτη, ἅπασαι αἱ διοργανωθεῖσαι θαλασσοπορεῖαι ἀνά τὸν Παγωμένον Ἄρκτικόν Ὠκεανόν, και τὸν Νέον Κόσμον, ἔτεινον πρὸς ἀνακάλυψιν τών λειψάνων τοῦ ἐνδόξου ναύαρχου. Τοῦτο ἦτο ὁ κύριος σκοπὸς ὄλων αὐτῶν τών έκδρομῶν, τὸ δ' ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον ἤρχετο κατόπι.

Ὁ Ριχαρδσον, λησμονῶν τήν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν, διατρέχει τήν Βόρειον Ἀμερικὴν ἐξετάζων πανταχῶς τοὺς ἰθαγενεῖς και τοὺς φαλινοθηρὰς μήπως κατὰ τύχην συνήντησαν λειψανά τινα ἐκ τῆς διαβάσεως τοῦ παλαιοῦ του συναδέλφου και φίλου. Οἱ δὲ Τζῶν και Κλάρκ Ρῶς, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀτρόμητοι ἐκείνου, και οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀφωσιωμένοι ἐπιχειροῦσαν ἀναζητήσεσι, δυστυχῶς ἀκάρπους, και ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου ἰχνους ἐλπίδος. Ὁ ἄ ελεγε τις ὅτι ἡ γῆ ἀνεψώθη και κατέπε πλοία και πληρώματα αὐτανδρα, ἡ ὅτι προχωρήσαντα μέχρι τοῦ βορείου πόλου περιεκλεισθησαν ἐκεῖ ὑπὸ τῶν πάγων, ὡς ἐν τάφῳ, πληρώσαντα οὕτω τήν εὐτολμίαν και τὸ θάρρος των.

Ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐκπυροσκοροῦντων πυροβόλων ἀνά ἀποστάσεις, τὰ βεγγαλικά πυρὰ ἄτινα ἠνάπτοντο ἐπὶ τῶν ἰστίων τῶν πλοίων, και ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν θέσεων, ὁ μετασχηματισμὸς τῶν ἀγρίων ζῶων εἰς ἀπίσταλμένους, οὐδὲν συνετέλεσεν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐλαχίστου ἰχνους. Καὶ ἀλώπεκας συνέλαβον, εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ὁποίων ἀποῦ προσέδεσαν περιλαίμια φέροντα σημειώσεις, τὰς ἀφήκαν ἐλευθέρως, ἐπὶ τῆ ἐλπίδι, μήπως δυνηθῶσαν ἴσως—ὡς ἡ περιστέρα τῆς Ἁγίας Γραφῆς—νά κομισῶσι τῷ Φραγκλίνῳ και τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ σωτηρίου ἀγγελίας! Πλὴν τὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην!

Πανταχῶς ἐρεβος και τρόμος! Οἷα σύμπτωσις! πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν πλοίων ἐκείνων!

Πολλοὶ ἕτεροι θαλασσοπόροι ἔλαβον τήν αὐτὴν διεύθυνσιν τῶν πλοίων τοῦ Φραγκλίνου πλὴν ἐπανῆλθον και οὗτοι ἀπρακτοὶ και ἥττημένοι.

Ἡ λαῖδη Φραγκλίνου μετὰ τοσοῦτους ἀκάρπους ἀγῶνας και προσπαθείας δὲν ἀπετόλμησε, ἀλλ' ἐναύλωσε και ἕτερον ἐλαφρὸν μικρὸν πλοῖον, ὀνόματι ὁ *Πρόχαιψ Ἀλβέρτος*, τὸ ὁποῖον κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Κεννέδου, ἐπεχείρησε τολημρὰν ἀνιχνευτικήν ἀκτοπλοίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει μέρος και ὁ ἀτυχῆς γενναῖων αἰσθημάτων γάλλος Ρενὲ Μπέλώ, ὅστις ἐγένετο θῦμα τοῦ πολλοῦ ζήλου του.

Ὁ νέος οὗτος, ἀνὴρ σπανίας ἐνεργητικότητος, και εὐγενῆς τήν καρδίαν, οὐδέποτε ἐζήτηε τήν διεύθυνσιν ἐν οὐδεμίᾳ ἐπιχειρήσει, ἀλλ' ἤξευρε ν' ἀσκή ἐπὶ τοῦ πληρώματος μεγίστην ἐπιρροήν, ἣν αἱ εὐρεταὶ αὐτοῦ γνώσεις και ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματός του παρεσκευάζον αὐτῷ.

Ἐγεννήθη τῷ 1826 ἐν Παρισίσις, εἰσῆλθε εἰς τήν ναυτικὴν σχολὴν τῆς Βρέστης, και πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ τὰς θαλασσοπολείς αἵτινες κατέστησαν αὐτὸν περιώνυμον, ἐπολέμησε ὑπὸ τὴν γαλλικὴν σημαίαν ἐν Μαδαγασκάρῃ, ἐν ἡλικίᾳ δὲ εἰκοσι ἐτῶν, ἔλαβε τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ὅτε δὲ μετὰ τινα καιρὸν διωρίσθη σηματοφόρος τοῦ ναυτικοῦ, διέτρεξε τήν Ὠκεανίαν και τήν μεσημβρινὴν Ἀμερι-

κην, και επανηλθεν εις Ευρώπην, όπως λάβη μέρος εις την μετὰ του Κεννέδου προς ανέγνωσιν του Φραγκλίνου έκδρομήν.

Ο «Πρίγκιψ Άλβέρτος», υπό τήν διεύθυνσιν των δύο τούτων ανδρών εισήλθε τῷ 1851 ἐν τῷ πορθμῷ του Λαν- κάστρ, διέβη τὸν του Βαρώου, ἀνεκάλυψε μερικά σημεῖα, ὡς καὶ ἀποθήκην τροφίμων, ἅτινα ὁ Τζῶν Ρῶς εἰκασεν ἐστὶ πρό- τερον εἶχει ἔγκυαταλεῖψι, ἀλλὰ λείψαντα τοῦ Φραγκλίνου οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς ἑξακμάθων ἐξετασθέντες οὐδὲν ἐγνώρισεν.

Ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης ταύτης έκδρομῆς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Μπελῶ, ὅστις ἐπιχειρήσας καὶ ἑτέραν εὖρε τὸν θάνατον ἐν τινι παγετώδει κορυφῇ ἐν ἰσθμῷ ἀπροόπτως, παρασυρ- θείς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καθ' ἣν ὥρην ἐποίησεν ἀνιχνεύσεις εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ πλοίου του, πρὸς ἀνεκάλυψιν τῶν πλοίων τοῦ Φραγκλίνου.

Μόνος ὁ δόκτωρ Κάνε ἐν τινι ἐτέρῃ ἀνα τὸν βόρειον πό- λον έκδρομῇ του κατώρθωσε νὰ μύθη παρὰ τῶν αὐτοχθόνων ὅτι εἶχον εὖρει ἐν μέσω τῶν πάγων ὄπλα τινὰ, τεμάχια ἐργα- λείων κτλ., ἐξ ὧν ἐπιβεβαιώθη ἀργότερον, ὅτι τὸ τρομερὸν δρᾶμα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Φραγκλίνου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν συνέβη εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ ποταμοῦ Βᾶκ.

Ἄλλα δυνάταί τοῦτο νὰ καταστῇ αὐθεντικῆ ἀλήθεια; ἀφοῦ αὐ αὐθεντικαὶ μαρτυρίαι ἐλλείπουσιν;

Ἡ ἱστορία ἀμφιβάλλει ἐτι. Φ. Π.

Η ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΝΑΥΣΙΠΛΟΙΑ

Οἱ Γιάγγκαι¹ εἶναι ἀναντιρρήτως οἱ πρῶτοι τερατολόγοι τοῦ κόσμου! Ἰδοῦ τί ἀναγινώσκωμεν ἐν ταῖς ἀμερικανικαῖς ἐφημερίσιν τῆς μεγάλης Δημοκρατίας. Νέα, ὕντως ἐκπλη- κτικά.

Ἐνθ' οἱ ἐν Γαλλίᾳ διάσημοι ἀξιωματικοὶ κκ. Ρενάρ καὶ Κρέπε καταγίνονται παντὶ σθένει νὰ ἐφαρμόσωσιν εἰς τὴν πρακτικὴν τὴν δύσκολον ὄντως λύσιν τῆς ἐναερίου ναυσι- πλοίας, καὶ προβαίνουν διὰ φρονίμων καὶ γοργῶν ἀποπει- ρῶν εἰς ποικίλα προκαταρκτικά πειράματα ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἀεροστάτων τοῦ Μεδῶν, πρὶν ἢ διατυμπανίσωσι τὸ γεγονός, καὶ ὡπως πρότερον ἐξασφαλίσωσι τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἔργων τῶν, προλαμβάνονται ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν, οἵτινες δια- κηρύττουσιν ἤδη πομπῶδες διὰ τοῦ τύπου, ὅτι τὸ ζήτημα ἐλύθη ὑπ' αὐτῶν, ταύτησ χρόνως δὲ διανεμύουσιν εἰπιτήρια καὶ διαβατήρια καὶ ὁρίζουσι τὰς τιμὰς τῶν ναύλων διὰ τὸν πρῶτὴν ἀεροπόρον έκδρομήν, ἥτις πραγματοποιηθῆσεται μετὰ ἕνα μῆνα. Τὸ ἐναερίον τοῦτο πλοῖον θ' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ Σικάγο διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην μετὰ ταχύτητος 150 χιλια- μέτρων καθ' ὥραν.

Τὴ σπουδαιότητα δέ, ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς ἦτις πρῶτῃ ἀνήγγειλε τὴν ἀπροδόκτον ταύτην εἰδησιν ὡς βε- ββαίαν, προστίθεισιν αὐτολεξεί μετ' ἴσης αὐθεντίας τὰ ἀκόλουθα: «Ἰδίως ταχύτητα σημαντικὴν θὰ ἐπιδείξῃ τὸ νέον τοῦτο ἐναερίον πλοῖον, ὅπερ κατασκευάζεται ἐν τοῖς ναυπηγησίοις Mount Carmel, ὑπὸ ἐταιρείας τινος σχηματισθείσης ἐν Σπρίγγ- φιελδ διὰ κεφαλαίου 20,000,000 λιρῶν στερλιῶν, καὶ τὸ ὅποτον μετὰ ἕνα μῆνα θὰ δύνηται νὰ μεταφέρει ἐπιβᾶ- τας καὶ ἐμπορεύματα, ταχυδρομικοὺς σάκκους κτλ. Κατὰ δὲ τὸν Ἐδισῶνα, ἡ περιστροφικὴ δύναμις καὶ ὁ λευκαργιλ- λῆτις μόνον ἠδύναντο νὰ λύσωσι τὸ ζήτημα τῆς ἐναερίου με- ταφορᾶς.

Ἡ νέα ἐταιρεία ἐκολούθησε τὴν συμβουλὴν ταύτην τοῦ σοφοῦ Ἐδισῶνος, καὶ μετεχειρίσθη τὴν περιστροφικὴν κίνη- σιν εἰς τὸ ἀερόστατον τοῦτον, ὅπερ ὑπεβλήθη εἰς τὸ κράτος τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, καὶ τὸ πᾶν ἐγένετο διὰ τοῦ λευκαργιλλίτου, τοῦ ἐλαφροτάτου ὡς καὶ τοῦ σκληροτάτου καὶ παχυτάτου μετάλ- λου. Οἱ κύλινδροι μόνον τῆς μηχανῆς κατασκευάσθησαν ἐκ λευκοῦ χάλυβος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ εἶτι περιεβλήθησαν ἐκ λευ-

καργιλλίτου. Αὕτη ζυγίζει 150 λίτρας καὶ ἔχει δύναμιν 50 ἵππων. Οὐδέποτε ἐν τῷ εἶδει τούτῳ ἐγένετό τι μᾶλλον ἐλα- φρόν. Ἀντίπτωτα² ἐν σχήματι πτερόγων κατασκευασμένα ἐξ ἐλαυκοβαφούς μετὰ τῆς ἐπέθεσιν ἐπὶ ἐκάστης πλευρᾶς καὶ εἰσι πάντοτε ἑτοιμα διὰ πᾶσαν ἀνάγκην. Τὸ πη- δάλιον φέρει διπλοῦν σκοπὸν, ἵνα ἀγωνίζηται πρὸς ὄλους τοὺς ἀνέμους. Πρὸς ἀνύψωσιν αὐτοῦ ἐν τῷ κενῷ γίνε- ται χρῆσις τεχνικοῦ ἀερίου, ἡ δὲ δεξιμένη ἔχει 170 πῶδας μήκους καὶ 30 διαμέτρου.

Οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τομηρᾶς καὶ πρωτο- φανούς ταύτης ἐπιχειρήσεως εἰσι τοσοῦτω πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῶν, ὥστε δὲν ἐζήτησαν ὁβολὸν ἀπὸ τὸ κοινόν, οὔτε ἐξέδωκαν μετοχὰς πρὸς πώλησιν, ἀλλ' ἐδα- πάνθησαν ἐξ ἰδίων, καὶ διακηρύττουσιν ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα τὸ Σικάγο θὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ πρώτου ἐναερίου πλοίου.

Τὸ ὄλικόν βάρος τοῦ σκάφους θὰ ἐξικνηθῆται μέχρι 4,000 λιτρῶν μόνον, καὶ θὰ γίνωνται σταθμοὶ ἐπὶ τῶν στεγῶν πάντων τῶν κυρωτάτων ξενοδοχείων. Ἡ μέχρι Νέας Ὑόρκης πορεία θὰ ἐκτελεθῆται ἐν δια- στήματι τριῶν ὥρων, μιᾶς νυκτός δὲ μέχρις Ἁγίου Φραγ- κίσκου.

Μετὰ τὴν περαιοσιν τῶν ἐν Mount-Carmel γινομένων τεχνικῶν ἔργων, τὰ ἀναγκαῖα ὄντα γραφεῖα θὰ ἄρξωνται ἀ- μίσως τῶν ἐργασιῶν τῶν.»

Ὡς βλέπει τις οὐδὲν ἀπλούστερον, οὐδὲν πρακτικώτερον. Οἱ ἀντίποδες μας τὰ πάντα ἐκτελοῦσιν εὐκόλως, ὡς τὰ φαν- τάζονται!

Ἀλλὰ τότε τί χρῆσιμῆσι ἡ διατροφή τοῦ Παναμά, ἡ ὑπὸ τὴν Μάχχην σήραγγ, αἱ πρὸς τοὺς πόλους έκδρομαί, τὰ ὑ- περωκεῖνια γιγάντια σκάφη, κτλ.;

Τὸ νέον πλοῖον τοῦ Τζῶν-Μπούλλ δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ ὑπερική ἀπάσας τὰς ἀποστάσεις καὶ νὰ κάμῃ τὸν γῆρον τοῦ κόσμου;

O tempora, o mores!

Φρέζ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΙΑ (Ἐράρισμα)

Εἶμαι ὑπερβίβατος, ὅτι τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν ἀνα- γωστών μου ἀγνοοῦσι τί ἐστὶ ἐγγαστριμυθία· ἐάν δὲ ποτε συνήτησαν τὴν περιέργον ταύτην λέξιν, κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν γενικόν σύστημα, θὰ τὴν διήλθον, ἐπαναπαύσαστες τὴν συν- εἰδησίν των μὲ ἔνοιαν ἐκ τοῦ προχείρου καὶ συγκεχυμένου ὑπ' αὐτῶν ἀποδοθείσαν, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἔτυχεν αὐτῇ. Δὲν ἐνοῶ κυρίως νὰ μεμψῶ³ θέλω ἀπλῶς νὰ δικαιολογή- σω, ὑπομιμηθέντων τί συμβαίνει, τὰς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξι- ὡσεως γραμμάς ταύτας, ἀς συνήρμοσα χάριν τοῦ ἀνα χεῖρας φύλλου. Καὶ ἐν πρώτοις, ἡ λέξις παράγεται ἐκ τῆς ἐν, γαστήρ καὶ μυθῶς=λόγος. Ἐγγαστριμαντις δὲ ἡ ἐγγαστριμυθός, ὁ ὁμιλῶν μὲ... ἀπρακτοῦν στόμα, ἢ ὁ ὁμιλῶν ἀπὸ τῆς κοιλίας, ἐκείθεν τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὴν μίμησιν ἀρούμενος.

Ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἦν γνωστὴ ὁ Ἴπποκράτης ἀνα- φέρει τοιοῦτους ἀσθενεῖς, λέγων ὅτι ἐκ τῆς κοιλίας ἀκούονται διακεκριμέναι φωναί, ὅμοιαι μὲ τὰς ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τῆς Πυθίας ἀναδιδόμενας, ἀποδίδει δὲ τὸ φαινόμενον εἰς συν- θηψιν τοῦ ἀέρος, ὅστις διερχόμενος τῶν βρογχίων, ἀπαντᾷ γλωσσώδεις πυκνὰς ὕλας ἐμποδίζουσας τὴν τακτικὴν ἐξοδὸν αὐτοῦ. Περιφῆμος ἐγγαστριμυθός ἦν ὁ Στωκλίνος, ὅστις ἡ- σθάνετο κατὰ ἕξ ἕτη μεγάλους θορούβους ἐν τῇ κοιλίᾳ του, ὡς συριγγοῦς Ἐχιδνῆς. Τούτους ἐνίοτε ἠσθάνετο μέχρι τῆς καρδίας ἀνερχομένους, μετὰ δριμύην πόνων.

Οἱ κρότοι οὗτοι ἠύξανον ἅμα ἑτραγεῖ γλυκέα φαγητὰ καὶ ἐμμετρῶζοντο ὅταν ἑτραγεῖ πικρά. Θανάτους αὐτοῦ, εὔρον τὰ σπλάγχνα καὶ τὸν στόμαχον οὕτω τεταμένα ἐκ τοῦ ἀέρος, ὥστε ἡ ἐλαχίστη πίεσις παρήγειν ἦχον αἰσθητόν, προερχόμε-

(1) Παρωνυμία (παραιοὐλλί) τῶν Ἀμερικανῶν τῆς Ἀρκτῆς συμπολι- τησίας διδομένη παρὰ τῶν Ἄγγλων, ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ κύκλοι τῶν μερῶν ἐκείνων μαυροὶ τε καὶ αὐτόχθονες προφέρουσι τὴν ἀγγλικὴν λέξιν English (Ἄγγλος).

(2) Μηχάνημα, δὲ οὐ βραδύνεται (γίνεται προαιτέρα) ἡ πῶσις τῶν σω- μάτων, ἐξ ἀντιστάσεως ἀνοίγμενης πρὸς τὸν ἀέρα.

ΣΤΗΘΑΙ ΥΓΡΑΙ ΚΑΙ ΣΤΗΘΑΙ ΘΥΡΑΙ

νον προφανῶς ἐκ τῶν τεταμένων ἐντέρων, περιστρεφόμενων· ἐκ δὲ τῆς μὴ διεξόδου τοῦ ἀέρος ἐπὶ ἤρχετο ὁ πόνος. Ἡ αἰ- τία δὲ ἦν τὰ γλυκέα φαγητὰ ἠύξανον τοὺς κρότους, ἦν ὅτι ταῦτα περιέχουσι πλειοτέραν ποσότητα ἀέρος, διατεθειμένα εἰς ταχέαν ζύμωσιν.

Ἄλλα δὲν εἶναι ἡ ἀσθένεια μόνον. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκάλουν ἐγγαστριμυθὸς εἶδος τι θηλειῶν μάντεων, περὶ ὧν ὑπῆρχε δοξα ὅτι προέφερον τοὺς χρησμούς διὰ τῆς κοιλίας. Ὅ, τι δὲ καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης *Εγγαστριμυθὸς marceiar* δὲν εἶ- ναι ἄλλο τι ἢ ἐγγαστριμυθία. Λίαν ἐν τούτοις συγγέεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἐγγαστριμυθία καὶ Πυθομαντία, ὡς τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ἀρχήν.

Καὶ παρὰ τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ πλέον ἡ ἀπαξ ἀναφέρονται ἐγ- γαστριμυθοί.

Σήμερον ἡ ἐγγαστριμυθία περιορίζεται κυρίως εἰς μίμησιν. Σχηματίζουσιν εὐκρινεῖς διαλόγους, διαφόρους ἤχους φωνῶν, μιμοῦνται τοὺς μακρῶθεν ἐρχομένους, ἐν κραυγῇ ἢ ἄσασιν ὡς καὶ τοὺς ἐξ ὑπογείου ὁμιλοῦντας ἀνθρώπους. Ἐπίσης φω- νὰς ζῶων καὶ κρότους ἐργαλείων. Πῶς δύναται τις νὰ εἶναι ἐγγαστριμυθός ἢ, ἵνα ἀποποιήσῃ τὴν φράσιν, πῶς δύνα- ται τις νὰ μιμηθῆται ἀκριβῶς πολλὰς καὶ διαφόρους φωνὰς; Ἀπαιτεῖται κατὰ πρῶτιστον λόγον ἰδιοφυῖα τις, διὰ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, εἶτα δὲ γυμνασίαι παιδιόθεν ἡ τέχνη ἀσθενῶς μόνον συντελεῖ εἰς τὴν μιμητικὴν τελειότητα τοῦ φύσει πρὸς τοῦτο διατεθειμένου, ὡς καὶ διὰ τὰς παραλλαγὰς τῆς ἐγγαστριμυθίας, ἀς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν.

Εἶναι ἀβάσιμος καὶ σχεδὸν γελοία ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ ἐγγα- στριμυθοὶ ὁμιλοῦν μὲ κεκλεισμένα χεῖλη. Μόνον εἰς τὰ πα- ραμύθια τῶν γραιδίων ἢ τὰς ὑπερφυσικάς θεωρίας τῶν προ- γόνων μας θὰ ἦτο πιστευτὴ τοιαύτη ἰδιότης, ν' ἀκούωμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἢ νὰ ὀσφραινώμεθα ἀπὸ τοῦ στόμα! Ἄνευ τοῦ στόματος ἡ ἐγγαστριμυθία εἶναι τι ἀκατανόητον. Ὅ, τι ὅμως γίνεσται εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς ὁ συνίσταται καὶ ἡ ἰκα- νότης τῶν ἐγγαστριμυθῶν. Ὅμιλοῦσι οὐχὶ κατὰ τὴν ἐκ- πονήν τοῦ ἀέρος, ὡς ὄλοιοι ἄλλοι ἀνθρώποι, ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰσπνοήν· διὸ, ἐάν πλησιάσῃτε εἰς τὸν ὁμιλοῦντα ἐγγαστρι- μυθον ἀνημμένον κνήριον, ἢ φλοῦξ οὐδόλως διαταραχθήσεται.

Εἰσπνεόντες τὸν ἀέρα οἱ ἐγγαστριμυθοὶ, πιεζοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν βρογχίων, ἢ τοῦ διαφράγματος ἢ τῶν μετὰ τὴν ἀὐτῶν ὀργάνων· τοῦτο δ' ἐξήγει δύο φαινόμενα, συνήθη παρὰ τοῖς ἐγγαστριμυθοῖς· τὴν ἐρυθρὴν δὲ ἣς βιάζονται νὰ ἀπο- βάλλωσι τὸν ἐντὸς αὐτῶν ἀέρα, καὶ τὸ ὅτι θέου νὰ ὡσι νή- στεις, ἵνα δύνωνται ν' ἀπομιμῶνται. Ἐάν ἡ πίεσις τοῦ ἀέ- ρος γίνηται ἐντὸς τῶν βρογχίων ἔχουσι φωνὰς ἀνθρώπων ἰστα- μένων, ἢ φωνὰς ζῶων ἢ κρότους ἐργαλείων, διὰ τῆς προση- κούσης δεξιότητος παραγόμενων. Ἐάν μετὰ τοῦ διαφράγ- ματος, τὴν φωνὴν μακροῦθεν κραυγάζοντος ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ 600 ἀκόμη βημάτων. Μεγάλῃ ὅμως δύναμιν ἀπαιτεῖ- ται, καὶ κόπος πολλός. Μεταξὺ δὲ βρογχίων καὶ διαφράγμα- τος πιεζομένου τοῦ ἀέρος, ἐπιτυγχάνεται ἡ μίμησις φωνῆς ἀνθρώπου, ἐκ τῆς γῆς κραυγάζοντος ἢ ἐν γένει ἐκ τῶν κή- τωθεν ἡμῶν. Κύπτει τότε ὁ ἐγγαστριμυθός καὶ πιεζει ἐπιτη- δειῶς διὰ τῶν χερῶν τὴν κοιλίαν. Τοῦτο ὅμως ἀνευ προσ- φέρου πρὸς τοῦτο φυσικοῦ ὁργανισμοῦ, εἶναι δυσχερέστατον, ἂν μὴ ἀδύνατον.

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ διάγραμμα τῆς ἐγγά- στριμυθίας. Ἐθιξάμεν τα κυριώτατα, ἵνα δόντες ἰδέαν τοῦ φαινομένου, διαλύσωμεν ὑποθέσεις ἀβάσιμους καὶ διανοίξω- μεν τὴν ἀληθὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας πηγήν. Ἐν τῇ ἐγγαστριμυθίᾳ, ὡς συντόμως ἀνεπτυξάμεν, ἡ κοιλία εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας, ὁ ἀπὸ μηχανῆς, οὕτως εἰπεῖν, θεός, ὁ δὲ ἀὴρ ἡ ἐνεργοῦσα δύναμις. Ἀμφίβολον ὅμως ἂν ἐπὶ πολὺ θὰ στηρίζηται ἡ ταύτης ἀξία, διότι παντοία σήμερον ὄργανα εὐχρηστα καὶ ἀκριβῆ, καθίστανται ἄριστα ἀπομιμητικὰ πλεί- οτων ὅσων φωνῶν.

Ἡ ἐγγαστριμυθία τέλος ἡ θέτουσα εἰς ἀρχίαν τὸ στό- μα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ χεῖλη, εἶναι μὲν φαινόμενον ἐξίον πε- ριεργείας, ὁσᾶκις ὅμως δὲν ἐπιτυγχάνει ἀνάξιον πάσης προ- σοχῆς, διότι οὐκ ὀλίγας προκαλεῖ ἀτασθαλίαις. Δ.Ι.Κ.

Μετὰ τὴν ἀνεκάλυψιν τῶν μαγνητοηλεκτρικῶν μηχανῶν καὶ τῶν συμ- πικνωτῶν, αἱ ἡλεκτρικαὶ στήλαι ἂν καὶ ἀπόλεσαν πολλὴ ἐκ τῆς ἀξίας καὶ σπουδαιότητος αὐτῶν, ἦν εἶχον πρότερον ὡς κύριοι παράγοντες τοῦ ἡλεκτρι- σμοῦ, ἐν τούτοις ἡ μεγάλη χρῆσις, εἰς τὴν ὑποβάλλεται ἐτι ἡ στήλη ἐν τῇ τηλεγραφίᾳ, τηλεφωνίᾳ, γαλακτοπλαστικῇ, ἐν τῷ οὐρανῷ φωτισμῷ καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς παρατετασθεῖς καὶ νέας ἀνεκαλύψεις ἀπὸ τε τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τῶν βιομηχανικῶν, διότι δὲν ἔχει δυστυχῶς ἐξουθερη- εῖται ἡλεκτρικὴ τις στήλη, ἥτις νὰ παρήγῃ πάσας τὰς ἐγγυήσεις τῆς οἰκονο- μίας· τῆς τελείας ἀπλότητος καὶ τῆς ἐντελοῦς σταθερότητος. Καὶ ἐάν καθ' ἑ- κάστην ὀλιγώτερον αὐταὶ ἐπιζητούνται, ὅπου ἀν ἰδίως πρόχεται περὶ προ- μνθείας μεγάλης ποσότητος ἡλεκτρισμοῦ, ἐν τούτοις ἀνατρέχοντες πάντοτε εἰς τούτας, ὁσᾶκις ἀναλογίζομεθα τὴν διάρκειαν αὐτῶν, τὴν εὐκόλον δια- χεῖρισιν καὶ τὴν ἀμειον μεταφορῶν τῶν.

Ἡ ἡλεκτρικὴ στήλη ἀκριβῶς διὰ τοῦς λόγους τούτους ἐγένετο ἐπιτυχῶς ἀπορητὴ νέον ἀναζητήσεων. Ἐξ ὧν προήλθεν τελειοποιήσις αὐτῆς διὰ τῆς ἀνεκαλύψεως τῶν ξηρῶν ἢ γρ ὡν ἐπὶ τῶν στήλῶν καὶ χρῆσιμῶν ὀσῶν εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἰδίως καθ' ἃς, ἐκείνας, εἰς ὧν ἡ ἐκ διαλειμμά- των μεσολάθεσις αὐτῶν εἶναι ἀπαραίτητος. Αἱ στήλαι αὐταὶ εἶχον ἐντὸς τούτου τὸ πλεονέκτημα νὰ διατηρῶσιν ἐν καλῷ συρρασμῷ τὰ δέξια ἐπὶ δὲ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἐπιφανείας, ἐνθ' ἐν ταῖς συνθήσαις ρευσιτάτοις στήλαις τὸ μᾶλλον συμπεπεκνωμένον μέρος, τὸ ἔχον τὴν μεγίστην ἡλεκτρικὴν τάσιν, εὐρίσκεται εἰς τὸν πυθμένα τοῦ στοιχείου.

Ἡ ὄνομασία τῶν ξηρῶν ἐπὶ τῶν ἐνεργηθῆ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς τῶν στήλῶν, ἦτοι ἐκ μόνης τῆς ἐπαφῆς δύο σωμάτων ἐπαρκοῦντων, οὐχὶ μόνον εἰς παραγωγὴν ἡλεκτροκινητικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ἡλεκτρι- κὸν ρεύματός. Καταλλήλοιστά ὄνομα εἶναι ἡ ὄνομασία τῶν ξηρῶν ἐπὶ τῶν στή- λῶν, προτιθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρουβὲ δι' ἐνεῖνας τὰς στήλας, ἐν αἷς τὸ ρεύ- σθον ἀντικαθίσταται ὑπὸ ὀσίας μᾶλλον ἢ ἥτονε συρραμῶδους.

Τινὲς ὑπὸ τὴν ὄνομασίαν τῶν ξηρῶν ἐπὶ τῶν στήλῶν ἀποστέλλουσι νὰ συμ- περιλίσθωσι καὶ τὰς ὑγρὰς στήλας, ἀλλὰ τότε ἐξοῖται ἀποδοῦν νὰ κληθῶ- σιν ἄσασαι ὅ γρ αἱ ἐπὶ τῆ λ α ἰ. Ἐπὸ ἐν ταῖς ξηραῖς στήλαις ὁ κύριος παρ- αγωγὸν εἶναι πάντοτε ἡ ἐν τῷ χάρτῃ ἀναπομνημόσει θύρασις, ἢ ἡ ἐν τῷ ἀερί- οῦ εὐρίσκουμένη.

Ἡ ἀνεκάλυψις τῆς ξηρᾶς ἢ ὑγρᾶς στήλης εἶναι καλὰ δὲν καὶ ἡ ἀνε- κάλυψις τῆς στήλης, διότι ἡ πρῶτὴ κατασκευασθεῖσα στήλη ὤρῃσεν ἡ ἐν σχήματι τοιοῦτῳ ποιηθεῖσα, ἦτις ἴσα ἴσα ἦτο ὑγρὰ στήλη. Καθὼς δὲ ἀνε- κεικασθῆσαν οἱ ἐξ ἐριούχου ἐν ὀρειδωμένῳ ὕδατι μεμουσχυμέναι δίσκιαι διὰ τῶν ἐπιγύσεων χαρτίνων δίσσκων, ὡς ἐπραξεν ὁ Βερνάρ, τῷ 1805, καὶ ἕπελελύθη οὕτω: ἡ κ.π.θ. λέγομένη ἀλλήθην ξηρὰ στήλη.

Τῷ 1812 ὁ ἀββὲς Zamboni κατασκεύασε ξηρὴν στήλην, ἦτις ἐρεῖται τὸ ὄνομά του καὶ ἦτις ἐκτετε δὲν μετεβλήθη ἀξιοσημειώτως. Ἀπεικασθὸν δὲ, ὡς ὀσημημίαι, ἐκ χαρτίνων δίσκων κεκαλυμμένων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους αὐτῶν διὰ κασιτέρου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου εἰς ἑλαφροῦ στρώματος ὀρειδίου τοῦ μαγνητισμοῦ προσηκόμενον διὰ σιταροκόλλας. Ἐφαρμόζεσται εἰς τὸ ἡλεκτροσκόπιον τοῦ Βοηνθενβέργε, ὅπου εἰδή τὴν κίνησιν εἰς τὰς ἐκ χαρτίνων δίσκων εἰς τινα παίγνια. Ὁ Δελφικὸν ἀνεκικεστῆσεν τὸν διὰ τοῦ ὀρειδίου τοῦ μαγνητισμοῦ κερχισμένον χάρτην διὰ τοῦ ἐπιγύσου χάρτου καὶ τὸν κασιτέρον διὰ δίσκων ἐκ κασιτέρου τοῦ σιδήρου.

Ὁ Walchius μετεχειρίσθη λέιστόν ἐκ ψευδαργύρου δίσκους ἀπ' ἐνὸς μέρους καὶ μὴ λέιστόν τοιοῦτος ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, καλυρωμένους δὲ ἐνταῖς ἀλλήλων διὰ λεπτοῦ στρώματος ἀέρος, ἐξ ὧν ἡ λέισα μεταλλικὴ ἐπιφανεία ἐνεργεῖ ὡς θετικὸν ἡλεκτροδίου ἐκαστοῦ ζεύγους, ὁ δὲ ἀπομοσφαριστὸς ἀὴρ ὡς ὀσία διεγερτικῆ.

Ὅμοιος πολλὸ ἀπλοῦν εἶναι καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Bragation κατασκευασθὲν στοιχείον, ἀποσταύμενον ἐκ ψευδαργύρου, χαλκοῦ, ὕδατος καὶ ἄμυδιον- κού ἄλκτος. Τὸ ρεύμα τῆς στήλης ταύτης εἶναι σταθερότατον, καὶ τοῦτο προέρχεται εἴτε ἐκ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, πρὸς σχη- ματισμὸν τοῦ συνθέματος ὀπερ ἐπὶ τοῦ μετᾶλλου τοῦτου παράγει τὸ ἄμυδι- ον ἄλκα, εἶτε ἀπὸ τῆς ἀπορροφῆσεως ἦν καὶ τὸ χῶμα ἐκτελεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐνεργούτος ὡς διεσπράγμα.

Ὁ Jablockoff ἐπρότεινε ἀποστέλλων νέον ὑπὸδειγμα ξηρᾶς στήλης ἦτις ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρακτικὴν ἀποτέλεσμα, ἐάν ἡ ἀξία τῆς οὐσίας ἦς γίνεσται χρῆσις: δὲν εἶμαιτο ὑπερβολικῶς. Ἡ στήλη αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ μεταλλικῶν ἐλασμάτων, διαστάσεων 15×2×0,6 ἑκαστοτομέτρων, περιστοιχισμένη ἐν- τὸς ἐπιπέδου ἐκ μεταξῶν χάρτου. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν θετικὸν πόλον, ὁ δὲ ἀρνητικὸς ἀποτελεῖται ἐξ ἐλασματος χαλκοῦ κασιτερωμένου.

Ταῦν, οὐδεὶς φαίνεται ἀσοχολούμενος εἰς ἐξέφρασιν νέου εἶδους ξηρῶν στή- λῶν, ἀλλὰ μᾶλλον πάντες καταγίνονται νὰ καταστήσωσιν μεταφορᾶς τῆς στήλης τῶν τύπων ἐκείνων, αἵτινες θεωροῦνται αἱ ἀρμόδιωτάται, διὰ τῆς ἀπο- ταμειώσεως ἐντὸς πορῶδους οὐσίας τῶν ἐρθευσιτικῶν ραυστῶν, εἶνα νὰ μὴ ἐκφυγῶσιν εὐκόλως. Ὁσῶς ὁ Τρουβὲ ἀποκατέστησε ξηρὴν ἢ μᾶλλον ὕδατον τὴν στήλην τοῦ τύπου Λανίη, λαβῶν δύο δίσκους, τὸν ἕνα ἀπὸ χαλκοῦ καὶ τὸν ἕτερον ἀπὸ ψευδαργύρου, καὶ τοποθετήσας μεταξὺ αὐτῶν ξηροῦς χαρτίνους δίσκους διαμέτρων μικροτέρας ὀλίγον ἐκείνων, ἐκπεποιτισμένους κατὰ μὲν τὸ ἴμισον κατώτερον μέρος αὐτῶν ἐν κερκασμῇ διελύουσι θετικὸν χαλκοῦ, κατὰ τὸ δὲ ἡμισον ἀνωτέρω μέρος αὐτῶν ἐν διαλύσει θετικοῦ ψευ- δαργύρου. Ἡ στήλη αὕτη εἶναι ἀρκοῦντως σταθερά, πλὴν παρουσιάζει με- γίστην ἀντοσίαν.

Ὁ Desruelles ἀποκαθίστησι μεταμοσφιστὰς τὰς ἐκ διττοχρωμικῆς ποτῆ- σης στήλας, συναναμίνων ἐν τῇ διαλύσει καὶ ἀμείωντων, ὅπαις συνετελεῖται τὸν σστατικόν του, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συρρατ

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

Η

Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ. — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια· Ίδε προηγούμενον φύλλον)

Ἄλλ' οἱ λίθοι τῶν 10 καρατίων καὶ ἰδίως τοῦ ἐνός, εἰσι σπανιώτατοι. Ἴδου ἀκριβῶς ὁ λόγος, δι' ὃν εἶνε τόσῳ ἀκριβοί. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἀδάμαντες τῆς Γραικαλάνδης εἰσὶν ὄλοι σχεδὸν κίτρινοι, ὅπερ ὑποβιβάζει μεγάλως παρὰ τοῖς ἀδαμανταπέλαις τὴν ἀξίαν των.

Ἡ ἀνεύρεσις λίθου ζυγίζοντος ἐν ἕκτον καρατίου, μετὰ 7 ἢ 8 ἡμερῶν ἐργασίαν, ἦτο ἐλαχίστη ἀποζημίωσις ἀπέναντι τῶν κόπων καὶ ταλαιπωριῶν, ἀνθ' ὧν ἐστοίχιζε. Προτιμότερον θὰ ἦτο, κατὰ τὴν τοιαύτην διατίμησιν, ν' ἀροτριᾷ τις τὴν γῆν, ἢ νὰ φυλάττῃ ποιμίαν ἢ νὰ κόπτῃ λίθους εἰς τὰς ὁδοὺς. Τοιαῦτα κατὰ φρένα καὶ θυμὸν εἶχεν ὁ Κυπριανός. Ἐν τούτοις ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἀπῆντων καλὸν τινα ἀδάμαντα, ἱκανὸν ν' ἀνταμείψῃ διὰ μιᾶς τὸν κάματον πολλῶν ἐβδομάδων, ἢ μᾶλλον, πολλῶν μηνῶν, τὸν ἐνεθάρρυνεν, ὡς ἐνεθάρρυνε πάντας τοὺς μεταλλευτάς, καὶ αὐτοὺς ἐπιτοὺς μᾶλλον ἀπισιοδόξους.

Ὡς πρὸς τὸν Θωμᾶν Στίλ, οὗτος εἰργάζετο ὡς μηχανή, ὡς ἐκ τῆς κεκτημένης ταχύτητος — τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Οἱ δύο συνέταιροι προεγεματίζον τακτικῶς μαζί, ἀρκούμενοι εἰς sandwiches καὶ ζῦθον, ἅτινα ἠγόραζον ἐκ τινος ὑπαίθριου κυλικείου, συνέτρωνον ὁμῶς εἰς ἐν τῶν πολυαριθμῶν ἐστιατορίων, εἰς ἃ διεμοιράζετο ἡ πελατεία τῆς κατασκηνώσεως. Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἀπεχωρίζοντο ἵνα ἕκαστος μεταβῇ εἰς τὰ ἴδια, ὁ μὲν Θωμᾶς Στίλ μετέβαινε εἰς αἰθούσῃν τινα σφαιριστηρίου, ἐνθ' ὃ Κυπριανός εἰσῆρχετο διὰ μιᾶν ἢ δύο ὥρας εἰς τὸ ὑποστατικόν.

Ὁ νεαρὸς μηχανικός συχνὰ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ συναντᾷ ἐκεῖ τὸν ἀντιζηλὸν τοῦ Τζέιμς Ἰλτωνά, ὑψηλὸν νεανίαν μὲ ἐρυθρὰς τρίχας, λευκὸν τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον δ' ἐστιγμένον μὲ τὰ στίγματα ἐκείνου, ἅτινα ἐφηλίδας καλοῦσιν. Οὐδέμια ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀντιζηλὸς οὗτος ταχεῖας ἐποιήσατο προόδους ἐν τῇ ἐνοσίῃ τοῦ Τζῶν Οὐάτκινς, διότι καὶ περισσότερον τῆν ἀπὸ ἐκείνου ἐπινε καὶ περισσότερον ἐκάπνιζε καπνὸν τοῦ Ἀμβούργου.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ Ἀλίκη δὲν ἐφάνετο δεικνύουσα ἢ μεγάλην καταφρόνησιν πρὸς τὰς ἀγροτικὰς κομπόττας καὶ τὴν ἥκιστα εὐγενῆ συνδιάλεξιν τοῦ νεαροῦ Ἰλτωνός. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, καίτοι ἡ Ἀλίκη δὲν ἐνδιεφέρετο ποσῶς διὰ τὸν Ἰλτωνά, ἐν τούτοις παρὰ τῷ Κυπριανῷ ἡ παρουσία

τούτου δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀνεκτὴ. Ὅθεν ἐνίοτε, ἀδυνατῶν νὰ τὸν ὑποφέρῃ, αἰσθανόμενος δ' ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ κρατηθῇ, ἐκαληνύκτιζέ τὴν ὀμήγουριν καὶ ἀπῆρχετο.

Ἄ Ὁ Φραντζέσκος δὲν φαίνεται εὐχάριστος, εἶπε τότε ὁ Τζῶν Οὐάτκινς, καμμῶν εἰρωνικῶς τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν σύντροφόν του. Φαίνεται ὅτι τὰ δεξιμάντια δὲν θὰ πηγαίνουν μόνον κάτω ἀπὸ τὴν ἀξίαν του!»

Συνηθέστερον, κατ' ἐκείνας τὰς ἑσπέρας ὁ Κυπριανός μετέβαινε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν βεγκέρα του παρὰ τινι ἀγαθῷ γέροντι Βοηρῷ, ὅστις ἦτο ἐγκατεστημένος πλησιέστατα τῆς κατασκηνώσεως, καὶ ὅστις ἐκαλεῖτο Ἰάκωβος Βανδεργάτ.

Ἐκ τοῦ ὀνόματός του προέκυψε τὸ τὸ Κόπζ, οὗτινος κατεῖχεν ἄλλοτε τὸ ἔδαφος, κατὰ τοὺς πρώτους τῆς παραχωρήσεως χρόνους. Ἐὰν πιστεύσωμεν μάλιστα εἰς τοὺς λόγους του, τῷ ἀφῆρηθῇ ἡ κατοχὴ δι' ἀληθοῦς ἀρνησιδικίας, ὅπως ὠρῆθη ὁ Οὐάτκινς. Ἦδη, ἐντελῶς κατεστραμμένος, ἔζη ἐν παλαιᾷ καλύβῃ, ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὅπερ ἦτο ἡ κατεργασία τῶν ἀδαμάντων, καὶ ὅπερ εἶχε πάλαι πετὲ ἐκασκῆσιν ἐν Ἀμστελοδάμῳ, ἐνθα καὶ ἐγεννήθη.

Συνέβαινε, τῷ ὄντι, ἀρκετὰ συχνὰ νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν τοὺς λίθους τῶν οἱ μεταλλευταί, ἐπιθυμούμενοι νὰ γνωρίσωσιν ἀκριβῶς τὸ βάρος, ὅπερ διέτηρουν μετὰ τὴν ἐξεργασίαν — εἶτε διὰ νὰ τοὺς διασχίσῃ, ἢ διὰ νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ εἰς λεπτοτέρας ἐργασίας. Ἡ ἐργασία ὅμως αὕτη ἀπαιτεῖ ἀσφαλῆ χεῖρα καὶ ὀξεῖαν ὄρασιν, ὃ δὲ γέρω Ἰάκωβος Βανδεργάτ, ἐξαίρετος τεχνίτης εἰς τὸν καιρὸν του, ἠσθάνετο νῦν μεγάλην δυσκολίαν ὅπως ἐκτελῇ τὰς παραγγελλίας.

Ὁ Κυπριανός, ὅστις τῷ εἶχε δώσει νὰ ἐνθέσῃ ἐν δακτυλίῳ τὸν πρῶτον ἀδάμαντα ὃν εὔρε, λίαν ταχέως ἠσθάνθη πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. Ἐνησμενίζετο νὰ ἐρχεται καὶ νὰ κάθηται εἰς τὸ ἀπείριστον ἐργαστήριον, ὅπως συνωμιλήσωσιν ὀλίγον ἢ ἄπλοῦστα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τοῦ κάμῃ σύντροφόν, ἐν ᾧ εἰργάζετο οὗτος ἐπὶ τοῦ λιθογλυφικοῦ του ὀκρίβαντος. Ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ μὲ τὴν λευκὴν

γενειάδα του, τὸ φαλακρόν του μέτωπον, κεκαλυμμένον μὲ σκοῦρον ἐκ μέλανος βελούδου, μὲ τὴν μακρὰν του βίνα, ὀπλισμένην μὲ ζεύγος στρογγυλῶν διοπτρῶν, ἐφάνετο ἀκριβῶς ὡς ἡ προσωποποίησις γέροντος ἀληχμιστοῦ τοῦ 18 αἰῶνος, ἐν μέσῳ τῶν παραδόξων ἐργαλείων του καὶ τῶν λαγύνων του μὲ τὰ ὄξια.

Ἐντὸς σκαφίδος τοποθετημένης ἐπὶ ὀκρίβαντος πρὸ τοῦ παραθύρου, εὐρίσκοντο οἱ ἀκατέργαστοι ἀδάμαντες, οὓς εἶχον ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Ἰάκωβον Βανδεργάτ, καὶ ὧν ἡ ἀξία ἦν ἐνίοτε σημαντικὴ.

Ἦθελε νὰ σχίσῃ ἕνα, οὗτινος ἡ ἀποκρυστάλλωσις δὲν τῷ ἐφάνετο τελεία· ἤρχιζε καλῶς νὰ ἐξετάζῃ διὰ τοῦ φακοῦ τὴν διεύθυνσιν τῶν ρωγμῶν, αἰτινῶς διήρουν πάντα τὰ κρύσταλλα εἰς πλάκας παραλλήλων ὄψεων· κατόπιν ἐγάρρατε διὰ τῆς ἀκμῆς ἀδάμαντος ἐσχισμένου ἦδη, τομῆν, ἐν ἣ πλευρᾷ ἠθέλεν, εἰσῆγεν δ' ἐν τῇ τομῇ μικρὰν χαλυβδίνην λεπίδα καὶ ἐκτύπα κτύπημα ξηρὸν.

Ὁ ἀδάμας παρουσιάζετο διεσχισμένος κατὰ τὴν μίαν ὄψιν καὶ ἐπανελαμβάνετο τότε ἡ ἐργασία ἐπὶ τῶν ἑτέρων.

(1) Διὰ τοῦ κοπτεροῦ καὶ ὀξέος ἀκροῦ κατεργασμένου ἀδάμαντος. Σ. Μ.

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΝΔΕΡΓΑΤ

Ἦθελε τὸναντίον ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ νὰ «λαξεύσῃ» τὸν λίθον, ἢ, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ σαφέστερον, νὰ τὸν λεπτόνῃ καθ' ὠρισμένον σχῆμα· ἤρχιζε διὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ σχήματος ὅπερ θὰ τῷ εἶδιδε, σχεδιάζων διὰ κινωλίας ἐπὶ τῆς μεταλλομήτρας του τὰς προσχεδιασθείσας μικρὰς ἔδρας. Κατόπιν ἐποθεῖται ἀλληλοδιαδόχως ἐλάχιστην τῶν ἰδρῶν τούτων ἐν συναφείᾳ μετὰ δευτέρου ἀδάμαντος· ὑπέβαλλε δ' ἀμφοτέρους εἰς μακρὰς προστριβὰς. Οἱ δύο λίθοι ἐφθίεροντο ἀμοιβαίως καὶ ἡ ἔδρα ἐσχηματίζετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ εἶδιδε τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸν πολυτίμον λίθον ἕνα τῶν σχηματισμῶν ἐκ τῶν καθιερωμένων ἤδη ὑπὸ τῆς συνηθείας, καὶ οἷτινες περιλαμβάνοντα ὄλοι εἰς τὰς τρεῖς ἀκολουθίας μεγάλας διαίρεισις: Εἰς ἀδάμαντας «διπλῆς κατατομῆς», «ἀπλῆς τομῆς» καὶ εἰς τὸν ἀροζιάν.

Ὁ διπλῆς τομῆς ἀδάμας σύγκειται ἐξ ἐξήκοντα τεσσάρων μικρῶν ἰδρῶν, ἐνὸς τραπέζιου καὶ τῆς βάσειος (culasse).

Ὁ ἀπλῆς τομῆς πολυέδρος ἀδάμας ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ ἀδάμαντος διπλῆς τομῆς.

Ὁ ροζιὰς ἔχει τὸ κάτω μέρος ἐπίπεδον, τὸ δὲ ἐπάνω σφαιροειδῆς σχηματίζον πολυέδρον θόλον.

Σπανιώτατα, ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ εἶχε νὰ κατεργασθῇ «βριολέτταν», δηλ. ἀδάμαντα, ὅστις ἐπειδὴ δὲν εἶχεν οὔτε ἄνω οὔτε κάτω μέρος, ὠμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς μικρὸν ἀπίδιον. Ἐν Ἰνδία, διανοίγων εἰς τὰς βριολέττας ὀπὴν πρὸς τὸ λεπτόν αὐτῶν μέρος, ὅπως διαπεράσωσι κορδόνιον.

Ὡς πρὸς τὰ «στροβίλια» (pendeloques), ἅτινα ὁ γηραιὸς λιθοδόος συχνότερα τῷ εἶδιδετο ἀφορμὴ νὰ ἐπεξεργάζηται, ταῦτα εἰσὶ σχήματος ἡμίσειας ἀπίδιου, μετὰ τραπέζιου καὶ παλάμης, πεσορτωμένον ἐξ ἰδρῶν τῆς προὔπαρχουσις πλευρᾶς. Τοῦ ἀδάμαντος ἀπαξ ἐπεξεργασθέντος, ἀπέμεινε ἡ στίλβωσις, ὅπως ἀποπερατωθῇ τὸ ἔργον ὀλοσχερῶς. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐγένετο τῇ βοήθειᾳ σμίλης, ἐν εἰδὲ χαλκίνου δίσκου, διαμέτρου 28 ἰκατοστομέτρων περίπου, κατὰ πλάτος τοποθετημένου ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ περιφερομένου ἐπὶ ἄξονος, κινουμένου ὑπὸ μεγάλου τροχοῦ καὶ λωστοῦ διὰ δύο — τριῶν χιλιᾶδων περιστροφικῶν κινήσεων κατὰ λεπτόν. Κατὰ τοῦ δίσκου τούτου, διαβρόχου ἐξ ἐλαίου καὶ ἐπιπασσομένου δι' ἀδαμαντίνης κόνεως, προερχομένης ἐκ προγενεστέρων κατεργασιῶν, ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ ἐπίεζε, τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην, τὰς ὄψεις τοῦ λίθου τοῦ, μέχρις οὐ αὐταὶ καταστῶσιν ἐξαιρετῶς στιλπναί. Ὁ λωστός περιστρέφετο ἄλλοτε μὲν παρὰ μικροῦ Ὀττεντότου νεανίου, ὃν ἐμίσησεν μὲ τὴν ἡμέραν, ὁσάκις εἶχεν ἀνάγκην, ἄλλοτε δὲ παρὰ φίλου, ὡς ὁ Κυπριανός, ὅστις δὲν εἰδίσταζε ποσῶς νὰ τῷ παρέχῃ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐξ εὐκρινούς φιλοφροσύνης.

Ἐργαζόμενοι, συνωμιλουν. Συχνὰ μάλιστα ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ ἀνύψωνε τὰς διόπτρας του ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἑστατάα ἀφῆσεν τὴν ἐργασίαν ἐπ' ὀλίγον, ὅπως διηγηθῇ παλαιὰν τινα ἱστορίαν. Καὶ πράγματι, ὅλα τὰ ἐγνώριζεν τὰ περὶ τῆς μεσημβρινῆς ταύτης Ἀφρικῆς, ἣν κατῴκει ἀπὸ τισσαρακονταετίας. Τὸ δὲ προδίδον πολλὴν χάριν εἰς τὴν ὀμίλιαν του, ἦτο ἀκριβῶς, διότι ἀπεικόνιζε τὰς παραδόσεις τοῦ τόπου — παραδόσεις τόσον προσφάτους ἀκόμη, τόσον ζωντανὰς! — Ἴδιως ὁ γέρονς δὲν ἀπέκαμε διηγούμενος πατριωτικὰ καὶ ἀτομικὰ αὐτοῦ δεινοπαθήματα. Οἱ Ἄγγλοι ἦσαν, κατὰ τὴν γνώμην του, οἱ ἀπεχθέστεροι λωποδῦται, οὓς ἡ γῆ ποτε παρήγαγεν. Ἐν τούτοις πρέπει ν' ἀφῶμεν αὐτῷ τὴν εὐθύνην τῶν, κατὰ τι ὑπερβολικῶν, κέψων του — καὶ νὰ τῷ τὰς συγχωρήσωμεν ἰσως.

Ὁὐδὲν παράδοξον, ἐπανελάμβανεν αὐθορμητῶς, εἴαν αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἀνεκήρυσαν ἐαυτὰς ἀνεξαρτήτους, ὅπως καὶ αἱ Ἰνδία καὶ ἡ Αὐστραλία δὲν θ' ἀργήσουν νὰ κάμουν τὸ αὐτό. Ποῖος λαὸς θὰ ἠνείχετο τοιαύτην τυραννίαν, οἷα ἡ τῶν Ἀγγλῶν!

Ἄ! κύριε Μερé, ἂν ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ἀδικίας, τὰς ὁποίας αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι, οἱ τόσον ὑπερῆφανοὶ διὰ τὰς

(1) Ἦτοι τὸ κατώτατον μέρος τῆς πλακῆς τοῦ ἀδάμαντος. Σ. Μ.

γυνεας των καὶ τὴν ναυτικὴν των δυνάμιν, ἐνέσπειραν ἐπὶ τῆς γῆνης σφαίρας, δὲν θ' ἀπέμενε ἀκούσα ὕβρις ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ γλώσσῃ, διὰ νὰ τὴν ρίψῃ τις εἰς αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον!»

Ὁ Κυπριανός οὔτε ἐπιδοκίμαζεν, οὔτε ἀποδοκίμαζεν ἥκουε, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

— Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τί μοῦ ἔκαμαν, εἰς ἐμὲ ἐδῶ, ὅστις σᾶς ὀμιλῶ; ὑπέλαθεν ὁ Ἰάκωβος Βανδεργάτ ἐξαπτόμενος. Ἀκούσατέ με καὶ μοῦ λέγεται εἴν δύναται τις νὰ ἔχη ἑπειτα ἄλλην γνώμην.

Καὶ τοῦ Κυπριανοῦ βεβαιώσαντος αὐτόν, ὅτι οὐδὲν θὰ ἦτο πλέον εὐχάριστον, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐξηκολούθησεν ὡς εἴης:

— «Ἐγεννήθη ἐν Ἀμστελοδάμῳ εἰς τὰ 1806 κατὰ τι ταξιδίον, ὅπερ οἱ γονεῖς μου εἶχον κάμει ἐκεῖ. Βραδύτερον ἐπέστρεψα διὰ νὰ διδασθῶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ἀλλ' ἀπασαν τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν διήλθον ἐν Ἀκρᾷ, ἐνθα ἡ οἰκογένειά μου εἶχεν ἀποικίση πρὸ πεντηκονταετίας. Ἡμεῖς Ὀλλανδοί, λίαν ὑπερήφανοὶ ἐπὶ τούτῳ, ὅτε ἡ Μεγάλῃ Βρετανία κατέστησεν αὐτὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τίτλον προσωρινόν, ὡς εἶπε! Ἄλλ' οἱ Τζῶν Μπούλ! δὲν ἤφινον ὅτι ἀπαξ ἔλαβον, καὶ τῷ 1815 ἐκηρύχθημεν ἐπισήμως ὑπήκοοι τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου. Πέτε μου τώρα, τί ἤθελεν ἡ Εὐρώπη ν' ἀναμυχθῇ εἰς τὰς Ἀφρικανικὰς ἐπαρχίας!

«Ἰπῆχοι Ἄγγλοι, ἀλλ' ἡμεῖς κύριε Μερé, δὲν ἠθέλαμεν νὰ εἴμεθα τοιούτοι. Ἐκτοτε, σκεφθέντες, ὅτι ἡ Ἀφρικὴ ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὅπως μᾶς δώσῃ μίαν πατρίδα, ἥτις νὰ ἦναι ἀποκλειστικῶς ἰδική μας — ἢ ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς μόνον! — ἐγκατελείψαμεν τὴν ἀποικίαν τῆς Ἀκρας διὰ νὰ χωθῶμεν εἰς ἀγριωτέρας τόπους, οἷτινες περιέζωνον τὴν χωρᾶν πρὸς βορρᾶν. Μᾶς ἀπεκάλουν «Βοηροὺς», δηλαδὴ χωρικούς καὶ προσεῖτε «Voor-trekkers», ὃ ἐστὶ σκαπανεῖς σπυδόντας.

«Μόλις ἐκαλλιεργήσαμεν τὰς νέας ἐκείνας γαίας, μόλις ἐδημιουργήσαμεν δι' ἀλκίμου ἐργασίας ὑπαρξίν ἀνεξάρτητον, ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις τὰς κηρύττει ἰδικὰς τῆς, μὲ τὴν πρόφασιν πάντοτε, ὅτι εἴμεθα Ἄγγλοι ὑπήκοοι.

«Τότε συνέβη ἡ μεγάλη ἡμῶν ἔξοδος κατὰ τὰ 1838. Καὶ πάλιν ἀποικίσαμεν σωρηδόν. Ἀφοῦ ἐφορτώσαμεν εἰς ἀμάξια βοήλατα τὰς ἀποσκευὰς μας, τὰ ἐργαλεῖά μας καὶ τοὺς σπόρους μας, ἐπροχωρήσαμεν ἀκόμη εἰς τὰ ἐνδότερα, πρὸς τὴν ἔρημον.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ περιφέρεια τοῦ Νατάλ ἦτο ὅλη σχεδὸν ἔρημος ἀνθρώπων. Αἰμοχαρῆς τις κατακτητής, Τσάκας καλούμενος, ἀληθὴς Ἀττίλας, Μαῦρος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ζουλοῦ, εἶχεν ἐξολοθρεύσῃ πλέον τῶν χιλίων ἀνθρώπων κατὰ τὰ ἔτη 1812 — 1828. Ὁ διάδοχός του Διγκᾶν ἐβάσιλευν ἐκεῖ ἐτι διὰ τοῦ τρόμου. Αὐτός ὁ ἀγριὸς βασιλεὺς ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐν τῷ τόπῳ, ἐνθα τὴν σήμερον ὑψοῦνται αἱ πόλεις τοῦ Δουρβάν καὶ τοῦ Πόρτ-Νατάλ.

«Ἄλλ' ἡ ὀπισθοβουλία αὐτοῦ ἦτο νὰ μᾶς προσβάλλῃ, ὅταν ἡ κατάστασις μας θὰ ἦτο εὐτυχῆς. Ὅστε ἡ πανοργία αὕτη τοῦ Διγκᾶν μᾶς εἶχε δώσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἐκαστος ὀπλίσθη κατὰ τῆς ἐπιθέσεως, τοῦτο δὲ καταρωθῶσαμεν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν καὶ, δύναμαι εἰπεῖν, διὰ θαυμάτων, κατὰ τὸ διάστημα πλέον τῶν 100 μαχῶν, καθ' ἕνα αἱ γυναῖκες καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά μας ἐμάχοντο εἰς τὸ πλευρόν μας, καὶ καθ' ἕνα ἠδυνήθημεν νὰ κρατήσωμεν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ μας τὰς γαίας ταύτας, τὰς ποτισθείσας μὲ τοὺς ἰδρώτας καὶ τὸ αἷμά μας.

«Λοιπὸν, μόλις εἶχομεν καθ' ὀλοκληρίαν θριαμβεύσει κατὰ τοῦ Μαῦρου δεσπότης καὶ καταστρέψει τὴν δυνάμιν του, τότε ἡ διοίκησις τῆς Ἀκρας ἐπέμψῃ βρετανικὸν στρατὸν μὲ ἀποστολὴν νὰ καταλάβῃ τὸ διαμέρισμα τοῦ Νατάλ, ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας!...

«Εἴμεθα, βλέπετε, πάντοτε ὑπήκοοι Ἄγγλοι! Αὐτὰ συνέβησαν εἰς τὰ 1842.

1 Οἱ Ἄγγλοι. Σ. Μ.

(1) Ἀγγλικὸν κατασκευάσμα, καθ' ὃ μεταξὺ δύο τεμαχίων ζροῦ φέρεται ἐν τῷ μέσῳ κρέας. Σ. Μ.

«Έτεροι άποικοι εκ των συμπατριωτών μας είχαν και αυτοί κατοικήσει εις Τεσσαλονίκην και εκμηδανίστην παρά τον ποταμόν Οράνζην την δεσποτείαν του τυράννου Μοζελικάτζι. Καί αυτοί ώσάυτως είδον δημοευμένην δι' άπλης ήμερησίας διατάξεως την νέαν των πατρίδα, ήν είχαν πληρώσει με τόσας ταλαιπωρίας!

«Παράλειπω τας λεπτομερείας. Ο άγων εκείνος διήρκεσεν είκοσιν έτη. Πάντοτε έπροχωρούμεν μακρότερα και πάντοτε ή Μεγάλη Βρετανία ήλωνεν έφ' ήμών την άρπακτικήν της χείρα, ως επί δουλοπαροίκων άνηκόντων εις τό έδαφος της και άφού άκόμη τό έγκατελείψαμεν!

«Τέλος μετά τόσους κόπους και αιματηρούς άγώνας, κατορθώσαμεν ν' αναγνωρισθή ή ήμετέρα ανεξαρτησία εν τω έλευθέρω κράτει της Οράνζης. Βασιλική προκήρυξις, ύπογεγραμμένη υπό της βασιλισσής Βικτωρίας και χρονολογούμενη από της 8' Απριλίου 1854, μάς ήσφάλιζε την έλευθέραν κατοχήν των γαιών μας, και τό δικαίωμα να κυβερνώμεθα κατά βούλησιν. Συνετάχθημεν όριστικώς εν δημοκρατικαί και δύναται τις να είπη, ότι τό έθνος μας θεμελιωθέν επί του άυατηρού προς τόν νόμον σεβασμού, επί της έλευθερας ένασχίσεως των προσωπικών ενεργειών και επί της παιδείας, διακαχυμένης άφθόνως επί πασών των τάξεων, ήδύνατο άκόμη να χρησιμεύσει ως πρότυπον εις πολλά έθνη, άτινα νομιζουσιν ένυτά πλειότερον πεπολιτισμένα ένός μικρού έθνους της Μεσημβρινής Αφρικής!

«Η Γρικαλάνδη άπετέλει μέρος ταύτης. Τότε ένεκατεστάθη, ως άγροκόμος, εν ταύτη άκριβώς τή οικία, εν ή εύρισκόμεθα την στιγμήν ταύτην, μετά της πτωχής γυναίκος μου και των δύο μου τέκνων. Τότε έσχεδιάσα τό κράα μου ή ζωτοροφείον, επί της θέσεως ακριβώς του μεταλλείου, όπου εργάζεσθε! Δέκα έτη άργότερον ό Τζών Ουάτκινς έφθασεν εν τω τόπω και έκτισεν έδώ την πρώτην του καλύβην. Ήγνοείτο τότε ότι ύπήρχον άδάμαντες επί εκείνων των χωμάτων, όσον άφορξ δ' έμέ μου παρουσιάσθησαν τόσφ όλίγοι εύκαιρίαί εν διαστήματι πλέον των 30' έτών, όπως εξασκήσω τό παλαιόν μου επάγγελμα, ώστε μόλις ένεθυμούμεν την ύπαρξιν των πολυτιμών τούτων λίθων!

«Αίφνης, κατά τό 1867, διεδόθη ότι αι γαίαι μας ήσαν άδαμαντοφόροι. Βοηρός τις εκ των όχθών του Άρτ είχεν άνευρη άδάμαντας, ως και εις αυτά άκόμη τά περιτώματα των στρουθοκαμήλων του, μέχρι των εξ άργίλλου τοίχων του ύποστατικού του.²

(Έπεται συνέχεια).

ΑΝΘΩΝ

Άπέθιξε τό σώμά σου από πάσης πλαστής και περιττής ανάγκης και φιλοτιμού επί τή άπλότητι του βίου σου και επί τω άναρίθμω των πραγματικών αναγκών σου. Άπέχων πάσης τρυφυλότητος, φιλών δέ τά άυστηρά ήθη και έπομένως ανεξάρτητος και ρωμαλέος διαμένων, διασώζεις μετά τής ύγιείας τό σώματός σου εν έλευθέρην και κρατεράν, ικανήν προς πών μέγα και γενναίον έργον.

Ουάι εις τόν άνθρωπον. εκείνον, όστις τοίς τέκνοις αυτού ούδέν άλλο δύναται να καταλείψη ή χρυσόν και κτήματα.

1 Case παράπημα, έν γένει δέ πών προσωρινόν οικημα διά τούς έν αποστολή διατελούντας εις τά μέρη εκείνα. Ε. Μ.
2 Ο Βοηρός ούτος εκάλειτο Ίάκωβος. Είς τις Νικηρα, έμπορος Όλλανδός, όστις έταξείδευεν εκείθεν μετά κυνηγού τινος στρουθοκαμήλων όνόματι Ρελλου, άνεγνώρισεν εις τας χείρας των τέκνων του Βοηρού, άτινα έπαξίζον, άδάμαντα, έν ήγγράσαν έντι πενταλίπτων τινων και έν μετέπειτα επώλησεν άντι 12,500 φρ. εις τόν εις Φιλίππον Οδοδεχούζ, διοικητήν της Άκρας. Ο λίθος εκείνος πάραυτα λαξ. υθείς και εις Παρισίου: άποσταλείς, εξετέθη εις την Παγλόριον έκθεσιν του Πεδίου του Άρεως, έν έτει 1867. Άπό τής εποχής ταύτης, μέσα άξια τεσσαράκοντα εκατομμυρίων εις άδάμαντας έξήγηση έτησίως από του έδαφους της Γρικαλάνδης. Άρκετά περιεργος περιστασις είναι, ότι ή ύπαρξις των άδαμαντοφόρων θέσεων έν τή χώρα ταύτη, είχέ ποτε γνωσθή και έπειτα λησμονηθή. Παλαιοί όφραται του XV αιώνος φέρουσιν επί του σημείου τούτου την ύπόμνησιν: Here Diamonds εδω ύπάρχουν άδάμαντες.

Ο χρυσός και τά κτήματα καταναλίσκονται ή διαφεύγουσι των χειρών ήμών τό όνομα όμως τό διά μέγαλων άρετών σεβαστόν γινόμενον, άποτελεί ισρόν τέμενος, όπερ ούτε διά των φλογών του πολέμου, ούτε διά του δολου του άπατεώνο, ούτε διά τής άδικίας των δυναστών, ούτε διά τής ισχύος των κακούργων καταστρέφεται.

Δέν ήδυνήθην να ύποφέρω την κολακειάν. Δέν λέγω μήτε διατεινόμεναι, ότι διά να φύγη τις την κολακειάν, πρέπει να πέσει εις την άχαριστιάν. Άφ' ού δειξεις λόγφ και έργφ την εύγνωμοσύνην εις τόν ευεργέτην σου, έκαμες ό, τι έπρεπε να κάμης. Λέγω δέ ένα ευεργέτην, όστις έχει φρονήματα ανθρώπινα, και όχι δι' εκείνους τούς εύτυχείς ευεργέτας, οι όποιοι κάμνοντες έν πορεία την ευεργεσίαν, σε ευεργετούν δια να σε αίχμαλωτίσωσι. Δ. Φ. Β.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Η δεσποινίς Α... ήλικίας δεκαεπτά έτών, είναι άσχημος και άχαρις εις υπέρτατον βαθμόν. Η μήτηρ της έν τούτοις όσάκις τή δίδεται εύκαιρία να την συσταίη εις τινα ζένον, πλέκει ζωηρώς τά εγκώμια της θυγατρός της, προσθέτουσα ότι έχει και προικα έκατοντάκις χιλιοδραχμον.

Εσχάτως έλαβε την τιμήν να γνωρισθή την δεσποινίδα Α... και ό κ. Π... πλούσιος σταφιδέμπορος εκ Πατρών, προς έν έγένετο πρότασις συνοικεσίου.

— Φίλε μου, τφ λέγει ή μήτηρ της, έχει προικα σημαντικήν.

— Τό βλέπω, Κυρία μου, τή αποκρίνεται ό κ. Π... — πλην τούτο δέν λέγεται προίξ, αλλά ανεπαρκής αποζημιώσις...

Ο κ. Μ... άρχαίος συμβολαιογράφος συναντξ καθ' όδον παλαιόν του φίλου.

— Μπα! σύ είσαι Ίωάννη; πόσον νεώτερος μου φαίνεσαι τώρα; πώς τούτο;

Ο κ. Ίωάννης άναστενάζων.

— Διότι δέν είμαι πλέον πάππος. Ο έγγονός μου άπέθανε πρό τινων ήμερών, και φυσικώς ή ήλικία μου κατήλθε μερικώς βαθμίδα.

Ο κ. Μ... βήχων.

— Ο ιδικός μου δέν άπέθανεν άκόμη!...

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ένδοξος καταγωγή είναι φορτίον βαρύτατον, τό όποιον όστις δέν φέρει μετα τιμής αναγκάζεται να τό φέρη μετ' αίσχύνης.

Τό αίτιον διά τό όποιον πολλά όλίγοι άνθρωποι είναι εύχαριστοι εις την συναναστροφήν, είναι ότι ό καθείς δέν προσέχει εις τό τί λέγει ό άλλος, άλλ' εις τό τί θα είπη αυτός.

Ερώτησον τούς διασημοτέρους άνδρας και θα σοι είπωσιν ότι ή φήμη δέν είναι εύτυχία.

Ο κόσμος είναι χορός προσωπιδοφόρων, όπου έκαστος προσπαθει να μη γνωρισθή έφ' όσον χωρατεύουσιν υπό τά προσωπεία: ό εις εύρίσκει τόν άλλον νοστιμώτατον, όταν όμως τά προσωπεία πέσωσιν, ό εις έντρέπεται αναγνωρίζων τόν άλλον.

Ο έρωσ είναι ακριτόμυθος ή κακόγλωσσος, όμοιάζει τας έφημερίδας. Καί όταν έπεινή και όταν ψέγη, δέν πρέπει να πιστεύωμεν παρά τό ήμισυ των λόγων αυτού.

Μεθ' όσα και άν είπεν ό Βαλλζκ, ύπάρχει εν τω βίω τής γυναικός έποχή, καθ' ήν και αυτή άκόμη ή άσχημία παρέρχεται: είναι δέ ή ήλικία εκείνη, κατά την όποιαν αι μέν ώραιαι άρχονται να χάνωσι την καλλονήν των, αι δέ άσχημαι να λέγωσιν, ότι ύπήρξαν άλλοτε ώραιαι.

Η μεγαλοφροσύνη δέν είναι ειμή ή εύπλαγγνία των εύγενών ψυχών.

Δέν επισωρεύει τις φιλοφρονήματα ειμή προς τας κυρίας, αίτινες ουδένοσ αυτών είναι άξιαί. Η λεπτοτέρα φιλοφροσύνη προς γυναίκα διακεκριμένην, είναι τό να δείξη τις σεβας και συγκίνησιν ένώπιόν της.

Υπάρχει εις τόν κόσμον τετράποδόν τι (ό κύων λόγω χάριν), από του όποιου δέν λείπει τίποτε άλλο ειμή ή φωνή διά να γενή εύάρεστος σύντροφος: ύπάρχει δέ και διποδόν τι, από του όποιου δέν λείπει τίποτε άλλο ειμή ή σιωπή, όπως γενή ύποφερτός σύντροφος.

Όστις προκειμένου περι τιμής έχει ανάγκην να ζητήση συμβουλάς έγγίξει πολύ εις τό να μη τας άκολουθήση.

Εχομεν αξιολόγους εμπόρους παραιτήσαντας τό εμπόριον, οι όποιοι διανοσμοϋσι τό οικημά των με έπιπλα, τάπητας, παραπετάσματα και χρυσά σκεύη άπαράλλεγκτως, όπως Λουδοβίκος ό ΙΔ', προς τόν σκοπόν να συνέρχωνται εις την χρυσήν αίθουσαν των, δύο ή τρείς παλαιοί φίλοι των παρητημένοι και αυτοί από τό εμπόριον με τούς όποιους να παίξωσι κουντσίαν προς δέκα λεπτά.

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΥΧΗΣ

Ελάβομεν την άκόλουθον έπιστολήν:

Φίλτατε Κύριε Πρίντζη. Παραχωρώ εύχαριστως ώμν δλα τά δικαιώματά μου επί της κληρονομείας μου ήμολογίας της Έθνικης Τραπέζης, ως αναφέρετε έν τω αξιολόγφ ήμών περιοδικφ, επί τω όρω να λαμβάνω δωρεάν την «Φύσιν» διά τό έπόμενον έτος: έν περιπτώσει δέ κληρώσεως της ύπ' αριθ. 9,509 ήμολογίας άρχομαι εις έν δέκα επί τοίς έκάτον.

Εν Αθήναις τή 3 Μαρτίου 1891.

Πρόθυμος φίλος σου Α. ΦΡΑΝΤΖΗΣ

Και άπηνητήσαμεν αύθημερόν τάδε:

Είμαι σύμφωνος προς όσα αναφέρετε έν τή υπό σημερινήν χρονολογίαν έπιστολή σας έν σχέσει προς την κληρονομείαν ήμψ ήμολογίαν και ύπόσχομαι να λάβητε δωρεάν την «Φύσιν» διά τό έπόμενον έτος.

Εν Αθήναις τή 3 Μαρτίου 1891.

Διατελώ πρόθυμος Φ. ΠΡΙΝΤΖΗΣ

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Άγία και μεγάλη Τεσσαρακοστή. Νηστειών τό άνάγνωσμα. — Χρώματα πένθους παρά τούς διαφόρους λαούς. — Άγγλική σκαϊότης. Ιστορικά των Έλληνείων μερμών. — Αρωματικών όζος. — Τά κοσμητικά έπίθετα παρ' ήμψ και τό γελόιον.

Χαίρε—ας έπιτραπή και εις ήμάς τούς λαϊκούς να χαιρετίσωμεν έν ταις ήμέραις ταύταις των χαιρετισμών—Μεγάλη και Άγία Τεσσαρακοστή. Τών άπόκρων πολυστένακτον τραύμα, τής προσευχής κοσμοκρήκτον κλέος. Έλθέ, θα εύρης άκόμη γραιιάς θεοφοβουμένας, των παλαιών ήθών: διότι από τας πόλεις, ώ άγία και μεγάλη τεσσαρακοστή, άπελπίσθητι πλήρως. Η πρόδος του κόσμου και ό εισρέων πανταχόθεν νεώτερος πολιτισμός, τό μορμολύκειον τούτο των

παλαιών παραδόσεων, δέν επιτρέπουσιν εις τούς εύαισθητούς, εύπαθείς και λεπτοφρείς στομάχους των βλαστριάτων τής νέας γενεάς, νηστειάς έπής, ταλαιπωρίας: σώματος, μονοτονίαν τροφής. Τι θα είπη ανηστειά; Δυναστευόντες τό σώμα και κοκορούμενοι θα εξαγνώσωμεν άρα τας άμαρτίας μας, θα έπιρρώσωμεν ούτω τό πνεύμα έν φόβφ Κυρίου, έν άθωότητι ψυχής; Με τό να τρώγωμεν έλαιας και ν' άποφύγωμεν τό έλαιον, με τό να μη βλέπωμεν επί 40 ήμέρας ό, τι άθωότατον και ύγιεινότατον, τυρόν και γάλα, θα εύαρεστήσωμεν τφ Θεφ, ή παραβαίνοντες τούς περί νηστειάς κανόνες θα επισύρωμεν βαρείαν την μήνιν τούτου. Ένήστευσεν ό Χριστός. Πρέπει να τόν μιμηθώμεν. Άλλά τότε βεβαίως μάς ύποθέτετε όλους Θεανθρώπους, Νηστειαί είναι ό ενάρετος βίος. Δέν τό κατορθοίτε; Διατάττεται ή νηστεια.

Ίδου μερικά άντιρρήσεις των, σταματώσαι έλλείψει χώρου, και ως άληθώς δέν δυσκολεύομαι να ένστερισθώ. Νηστεια δύο ήμερών καθ' εβδομάδα και τής τελευταίας των παθών. Τούτο άρκεί.

Καθ' άπασαν την Ευρώπην χρώμα πένθους είναι τό μέλαν, τό έμβλημα του σκότους, του σκότους, του χάους, του θανάτου. Τό έρεβος του τάφου, διαδέχεται τό έρεβος της ψυχής, όπερ προκαλεί ή στέρησις της ψυχής, του φωτός ή άμαύρωσις. Άλλ' ούχ ούτω δοξάζουσιν έν άλλαις χώραις. Εν Κίνα είναι έν χρήσει ως χρώμα πένθους τό λευκόν, και τούτο διότι οι του Ουρανίου Κράτους κάτοικοι έλπίζουσιν, ότι ό άποθανών μεταβαίνει εις τόν Ουρανόν, τόν τόπον της άγνότητος. Παρά τούς Αίγυπτίους άλλοια έπικρατεί αντίληψις. Τό κίτρινον χρώμα ούτοι προκρίνουσι προς έκφρασιν του πόνου και τής όδύνης, διότι τά φθίνοντα άνθη, τά κίτρινα φύλλα τά στραυνύοντα κατά τό φθινόπωρον την γήν, τό χρώμα τούτο λαμβάνουσι. Πάσα εκμάς ζωής άπαιρούμενη, προσδίδει κίτρινην ύψιν. Είς την Αίθιοπίαν τό φαιόν χρώμα, ως εικονίζον την γήν, εξ ής επλάσθημεν και εις ήν επανερχόμεθα. Είς τινα μέρη της όμόρου Τουρκίας χρώμα πένθους είναι τό κυανόν, επειδή τό χρώμα τούτο είναι του ουρανού, εις έν άνέρχονται οι τεθνεώτες. Εξ έναντίας εις άλλα μέρη, τό έρυθρόν ή ίόχρουν, επειδή άμφοτέρα εις σύμμιξις του μέλανος και κυανού. Και τό μέν πρώτον σημαίνει τόν πόνον, τό δέ δεύτερον την έλπίδα. Ούτω εάν έχώμεν εξ έκάστου έθνους πειθούστας άντιπροσώπους, άπαντα τά χρώματα της Ίριδος θα φηγοϋράρου, ως ένδειξις πένθους!

Κατά της εύγενούς προτάσεως του Χάρισσαν, άντιπεξήληθεν πρό τινος ό όμοεθνης του. Κνόουλες, διά όρμυατάτων κατά της Ελλάδος ύβρεων, δια γελοίας, χυδαίας, ιδιορρυθμού, Άγγλικής πάντοτε, λογικής. «Άστειον είναι, λέγει ό εκλαμπρότατος λόγιος Κνόουλες, ν' αποδώσωμεν αρχαιότητας αντιπροσωπευούσας εκατομμύρια εις τόν μιγάδα (:) πληθυσμόν όστις ζή επί των έρειπίων της άρχ. Ελλάδος, μελλόντων να πάθωσι πολλές καταστροφάς κατά την προσεχή άνάφλεξιν του Άνατολ. Ζητήματος. Θα ήτο μεγάλη συγκάτβασις να έλέγξωμεν του σοφού άρθρογράφου τας έθνολογικάς γνώσεις ή να δώσωμεν προσοχήν εις τας μετά Χριστόν προφητικάς αυτού εκδηλώσεις. Άλλ' έ, τι κινεί την αγανάκτησιν παντός έχοντος την συνείδησιν ήμερον είναι ότι προσπαθει να δικαιολογήση (!) τόν έπεράττον κατ' αυτόν, έπαράττον κατά την άλήθειαν, μνήμη Έλγίνου, δαυσιθέντα ίσως έ.α. εκ στοργής προς την τέχνην διασώση τας αρχαιότητας!

Κατόπιν τούτων, κατ' εύτυχή σύμπτωσιν, έν τφ σημερινφ τμήματι του μυθιστορήματος, όπερ από τινος μεταφράζομεν έν τή «Φύσει» ό συμπαθής και τόσον καταδιωχθείς Βανδεργάτ εκφέρει έν ιερφ αγανακτήσει κατά των Άγγλων φράσεις τινας χαρακτηριστικωτάτας. Η άλήθεια ήν εξέφρασε έστφ και παρά τούς κανόνας της τυπής άβροφροσύνης ό Βέρν, θέτων αύτην εις τό στόμα ήδικημένου Όλλανδου, άπασεράπτει ήδη άγλαότερον έν τή μνήμη του Έλγιν, ού ύπεραπιστής θερμός εξεφύτρωσεν ήδη ό κ. Κνόουλες, φρονών ότι ή Άγγλία όφειλε — δύναμει τινος δικαιοσύνης; — να

αφαίρεση (=συλήση) πάντα τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μάρμαρα, ἵνα τὰ τοποθετηθῶσι εἰς τὰ Μουσεῖά της. Καὶ τώρα ἄς κοιμηθῆ ἡσυχῶς εἰς τὰς δάφνας τοῦ ὁσοφοῦ καὶ εὐγενῆς δημοσιογράφου. Τῷ ἀρκεῖ ὅτι εἶναι Ἕλληνας.

Συνταγὴ πρὸς κατασκευὴν ἀρωματικοῦ ἔξου (vinaigre virginal).

- Βενζουάνης γραμμ. 1.
- Ὅξους δυνατοῦ » 1.
- Οἶνοπνεύματος 85° » 1.

Ἀφίνετε ἐπὶ 8 ἡμέρας τὸ ρευστόν, ὅπως διαλυθοῦν τὰ συστατικά αὐτοῦ καὶ κατόπιν τὸ διιλιζέτε. Ὀλίγα σταγόνες ἐν τῷ ὕδατι ριπτόμεναι, καθιστῶσιν αὐτὸ γαλακτώδες.

Εἶνε οἰκτρά ἐπιδημία ἡ παράταξις ἐν πυκνῷ στοιχῷ ἐκάστῳ ἀπέριον κοσμητικῶν ἐπιθέτων εἰς τὰς ἐφημερίδας μετ' ἀξιοθαυμάστου ευκολίας. Ὡς ἐν κολυμβήθρῳ Σιλώμ, ὅλοι, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου ἢ μᾶλλον πεννῶν μεταβαλλόντας εἰς εὐφυστάτους, εἰς ὠραίους, εἰς λεπτούς, εἰς καλλιτέχναις, εἰς ἐξαιρετούς, ἀρίστους, λογίους, ἀγαπητούς, φωστῆρας καὶ ζεῦρω τι, διότι ἀνεχώρησαν εἰς Πειραιᾶ, ἢ ἔδωκαν ἐξετάσεις εἰς τὰ γεν. μαθήματα ἢ καὶ διδακτορικάς, ὑφ' ἃς περιστάσεις γνωρίζομεν πῶς διεξάγονται, κλπ. Δύο φοβεροὶ ὡς ἐκ τούτου κίνδυνοι προέρχονται. Ἡ διαφθορὰ τῶν χαρακτήρων καὶ μάλιστα τῶν ἀσθενῶν, ἐκτὸς δὲ τῆς καταχρήσεως τῶν ἐπιθέτων, ἅτινα οὕτω περιπίπτουσιν εἰς ἀχρησίαν, παρ' ἀλίαν ἀπονεμόμενα, τοὺς πράγματι καλοὺς ἀφίνομεν ἀβραβεύτους.

Ὁ! τὰ κοσμητικὰ ἐπιθετά, δι' ὧν προέξοφλοῦμεν τὸ μᾶλλον μακαριῶς, αὐτὰ αἱ τσοκνίδαι αἰ εἰς στεφάνους περιπλεκόμεναι! Μόνον μιδιάματα σπείρουσι, μόνον τὴν λήθην θερίζουσι.

Δικ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

127. Αἶνεγμα.

Εἶμαι ἄψυχον! δὲν ἔχω οὔτε γλώσσα οὔτε χεῖλη!
 Ὅμως ὀμιλῶ γὰρ ὅλα, ἄν καὶ ἦμαι νεκρὰ ὄντη!!
 Περὶ πάντων δίδω γρόμη καὶ τὰ πάντα κατακρίνω,
 φίλος καὶ ἐχθρὸς ἐνκόλωσ δύναιμι πάντος τὰ γένη.
 Ὁ Πρωτόν κ' ὁ Χαμαιλέον θά θανατώσων ἄν μ' ἰδοῦν.
 Πόσοι εὐκόλω ἀλλάξω! καὶ Θεὸν τοὺς θά μ' εἰκόθρ.
 Ὅ, τι σήμερον ἐγκρίνω ἀνθρὸν καταδικάζω,
 Ὅ, τι τῶρα λέγω μέγα, μικρὸν ὕστερον τὸ βγάξω.
 Ἄν τὸν δεῖνα φάλλω ἤδη ὡς τοῦ ἔθνους τὸν σὺτήρα,
 Τούτου δριζῶ μετ' ἄλλῳ ὡς τὸν τούτου ἀλετήρα.
 Βασιλεῖς καὶ Δεσποτάδες καὶ σοφοὺς καταδικάζω,
 Στρατηγούς καὶ Κυβερνήτας καὶ δικαστικοὺς χλιναίω!
 Πότε θούρα τονίζω πότε θέλω τὴν εἰρήνην,
 Πότε σ' ἄρματα φωνάζω! πότε πάρτε τὴν ἀξίτην.
 Σήμερον τὸ μαθρὸ ἄσπερ κάρω καὶ τὸ ἐναντίον,
 Ἀθρὸν ἀκάρθας βλέπω εἰς τὸ κρῖνον κ' εἰς τὸ λον.
 Ὡς Ἀντάτος δὲ δυνάμεις νίας πάντοτε λαμβάρω,
 Τὸ πᾶν φθέρεται καὶ φθίνει, ἐγὼ τίποτε δὲν χάνω.
 Τὸν διδάσκαλον τοῦ κόσμου ἐπαγγέλλομαι, καὶ ὄμως
 Τυφλὸν ὄργανον τῶν πάντων εἶμαι μάθε το συντόμως!
 Μὴ νομίζετε ὅτι ἄρας θέλειε ἵνα μὲ γρωρίσκω,
 Μόχορ μὲ δικάρα ἄν ἔχης, εὐκόλω θά μ' ἀποκτήσης.

128. Αἶνεγμα.

Εἶμαι γῆσος κ' ἄν θελήσης τὰ μοῦ σπάσης τὸ κεφάλι,
 Θά θανατώσης δταν ἴδης ὅτι γῆσος μένω πάλι!!
 Ὅμως πρόσθε μὴ θέλειε τὰ μ' ἀλλάξης καὶ τὸν τόνο,
 Ἐπειδὴ χωρὶς μαγαῖρι καὶ σπαθὶ σὲ θανατόνω!...

129. Ἑρώτησις.

Με ποίαν πρόθεσιν καὶ ἐν ἀκόμῃ γράμμα σχηματίζεται μία νῆσος καὶ ποία;

130. Πρὸς συμπλήρωσιν.

- 1. η—..ω..α—ο..ου.—ει.—ο..ε..ο.—η.α.ε.
- 2. ..υ.—υ.η—..α..α..α—..α.α—..ια.

131. Ἀναγραμματισμοῦς.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων καταλλήλως τιθεμένων νὰ σχηματισθῆ σοφόν τι λόγιον. ΣΣ—ΔΔ—ΕΕΕ—Υ—Π—Β—Ρ—Α—Ω.

Σικυλος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 46 φύλλῳ αἰνεγμάτων.

116. ΑΙΝΙΓΜΑ

Νοῦς — οὔς — ὄς

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης, ὁ ἐκ Κορώνης κ. Διον. Π. Βολανόπουλος ἰατρός, ὁ ἐκ Τυρνάβου κ. Π. Καραμπέης, καὶ ὁ ἐξ Ἐλευσίνας κ. Δ. Χρ. Κριεκοῦκης.

117. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΑΗΡΩΣΙΝ

Δός μοι παστῶ καὶ τὰν γᾶν κενήσω.

Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Κουντούρης, ὁ ἐκ Κορώνης κ. Διον. Π. Βολανόπουλος ἰατρός, ὁ ἐκ Τριπόλεως κ. Κ. Παπανικολάου ἔμπορος, ὁ ἐκ Τυρνάβου κ. Π. Καραμπέης, καὶ ὁ ἐξ Ἐλευσίνας κ. Δ. Χρ. Κριεκοῦκης.

118. ΚΥΒΩΛΕΣΘΩΝ

Χ	α	ρ	ᾶ
α	ρ	ο	ν
ο	ο	δ	ῆ
ᾶ	ν	ῆ	ρ

Οὐδέεις ἔλυσεν.

119. ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑ

Ἡ ζηλοτυπία (1)

Ἐλυσεν αὐτὸ ἡ ἐκ Πειραιῶς δεσποινὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἡρα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Σ. Κ. Ἄργος. Προχθὲς σὰς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Π. Χ. Βουκουρέστιον. Δελτάριον ἐλήφθη, ἔχει καλῶς.—Π.Μ. Λεσκούσιαν. Σημειομένη ἀπόδειξις ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας δὲν ἐλήφθη. Σὰς ἀπηγγέσαμεν καὶ διὰ δελταρίου. Χρήματα δύνασθε ν' ἀποστείλητε διὰ τραπεζογραμματίων, χαρτονομισμάτων κτλ. ἐν συνεστημένῃ ἐπιστολῇ σας.—Σ. Π. Θήβας. Ἀποδείξει ἐλήφθησαν πλὴν οὐχὶ καὶ ὑμετέρα, οὐδὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, διατί; Ἀπαντήσατε.—Α. Κ. Π. Λεμεσοῦ. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενη ἀπόδειξιν ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς ἐν ἐπιστολῇ μας.—Α. Π. Μαγνησίαν. Σὰς ἀπηγγέσαμεν καὶ ἀναμένομεν ἀπάντησιν σας. Ποτήμα καὶ αἰνέματα εὐχαρίστως ἐδημοσιεύθησαν.—Μ. Σ. Κ. Σμύρνην. Ἐπιστολὴν σας ἐλάβομεν καὶ ἠπορήσαμεν. Σὰς ἀπηγγέσαμεν αὐθημερόν καὶ σὰς παρακαλοῦμεν ἀναλάβητε ὑπὸ τὴν προστασίαν σας ὑπόθεσιν καὶ μὰς ὑποχρεῖτε.—Θ. Μ. Πάτρας. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν λογαριασμοῦ, διότι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους καὶ ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν αὐτὴν ἐγκαίρως.—Ι. Ρ. Σύρον. Ἀδύνατον κατασκευασθῶσιν ἐνταῦθα. Σὰς ἐγράψαμεν λεπτομερείας διὰ δελταρίου.—Α. Π. Βόλον. Σὰς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Α. Π. Λατρίον. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν λογαριασμοῦ. Ἀποστελάτε εἰσπράκτορα διὰ τελευταίαν φορᾶν. Δυστροποῦντας διαγράψωμεν δριστικῶς.—Σ. Σ. Ἄγιον Πέτρον. Σὰς ἐγράψαμεν καὶ ἀποστελαμεν φύλλα.

(1) Διατί οὐ καὶ αἱ ἀπόκρως; ἐρωτᾷ εἰς συνδρομητῆς μας.